

gældende ordning med tilbageførsel ikke foreslås udvidet til at omfatte visse frivilligt indlagte patienter, henvises til afsnit 7.1.2. ovenfor i lovforslagets almindelige bemærkninger.

At tilbageførsel kun kan ske indtil 1 uge efter, at udeblivelsen er konstateret, indebærer, at patienten skal være bragt tilbage til den psykiatriske afdeling inden udløbet af dette tidsrum. Kommer patienten først til afdelingen på et senere tidspunkt, f.eks. fordi politiet ikke har kunnet finde frem til den pågældende, vil indlæggelse kun kunne ske under iagttagelse af fremgangsmåden ved tvangsendlæggelse. Fremgangsmåden ved tvangsendlæggelse må også anvendes i tilfælde, hvor patienten er udeblevet i forbindelse med en udgang, hvis der er givet tilladelse til mere end tre overnatninger. Patientens udeblivelse må sidestilles med en udtrykkelig anmodning om udskrivning. Det indebærer, at overlægen ved modtagelsen af patienten må tage stilling til, om betingelserne for (fortsat) tvangstilbageholdelse er opfyldt, jf. psykiatrilovens § 10. Finder overlægen, at patienten skal tvangstilbageholdes, kan patienten efter omstændighederne begære overlægens afgørelse om tvangstilbageholdelse indbragt for patientklagenævnet. Det samme gælder afgørelsen om at tilbageføre patienten, jf. psykiatrilovens § 35 i lovforslagets § 1, nr. 14. Patientklagenævnets afgørelse vil efter omstændighederne også kunne indbringes for retten efter retsplejelovens kapitel 43 a, jf. psykiatrilovens § 37 i lovforslagets § 1, nr. 14.

Patienten kan endvidere anmode om patientklagenævnets og efter omstændighederne tillige rettens prøvelse i de tilfælde, hvor overlægen efter patientens tilbagekomst måtte nå til det resultat, at betingelserne for frihedsberøvelse ikke er opfyldt. Prøvelsen vil i sådanne tilfælde ikke angå spørgsmålet om udskrivning, men spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne i psykiatrilovens § 10 a, stk. 1, for at beslutte, at patienten skal føres tilbage med politiets bistand, var opfyldt. Prøvelse ved patientklagenævnet kan derfor også finde sted i tilfælde, hvor patientklagenævnet eller eventuelt retten for mindre end 2 måneder siden har godkendt, at patienten skulle frihedsberøves, jf. psykiatrilovens § 37, stk. 2, i lovforslagets § 1, nr. 14.

I § 10 a, stk. 2, i lovforslagets § 1, nr. 4, foreslås indsat en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter der administrativt kan fastsættes regler om fremgangsmåden i forbindelse med tilbageførsel, herunder om politiets medvirken hertil. Formålet med bestemmelsen er at kunne fastsætte supplerende regler på dette område, hvis der i praksis skulle vise sig behov for det, jf. herved Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 613 af 20. september 1989 om fremgangsmåden ved

gennemførelse af tvangsendlæggelser.

Der henvises i øvrigt til afsnit 7.1. ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 5 (psykiatrilovens § 11)

Ved lovforslagets § 1, nr. 4, indføres som § 10 a en bestemmelse om tilbageførsel i psykiatrilovens kapitel 3 om frihedsberøvelse. Som følge heraf foreslås det, at betegnelsen »Ophør af frihedsberøvelse« indsettes som overskrift til psykiatrilovens § 11. Bestemmelsen videreføres i øvrigt i uændret form.

Til nr. 6 (psykiatrilovens § 13)

Efter psykiatrilovens § 13 kan tvangsbehandling af legemlige lidelser hos sindslidende patienter kun finde sted i medfør af psykiatriloven, når patienten i forvejen er indlagt på en psykiatrisk afdeling. Ved den ændrede affattelse af § 13, stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 6, gennemføres en præcisering af adgangen til at tvangsbehandle, således at tvangsbehandling på somatisk afdeling efter omstændighederne også kan finde sted i tilfælde, hvor patienten ikke, forinden tvangsbehandlingen iværksættes, fysisk har været bragt ind på en psykiatrisk afdeling med henblik på indlæggelse.

Det kræves fortsat, at patienten opfylder betingelserne for frihedsberøvelse, jf. psykiatrilovens § 5, herunder at der foreligger et psykiatrisk behandlingsbehov.

Endvidere kræves det, at det lægelige personale på den somatiske afdeling undersøger patienten og udfærdiger lægeerklæring med henblik på tvangsendlæggelse, og at den psykiatriske overlæge tilkaldes for at træffe afgørelse om tvangsendlæggelse af patienten, jf. herved psykiatrilovens § 6, stk. 3, sammenholdt med § 7, stk. 2, og § 9, stk. 2. Når den psykiatriske overlæge har truffet afgørelse om at tvangsendlægge, har patienten i lighed med patienter, der er overført fra en psykiatrisk afdeling i medfør af § 13 i den nugældende psykiatrilov, status af tvangsendlagt under opholdet på den somatiske afdeling. Det indebærer bl.a., at psykiatrilovens regler om anvendelse af tvang og klage over tvang finder anvendelse i forbindelse med opholdet på den somatiske afdeling.

Der henvises i øvrigt til afsnit 7.3. ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 7 (psykiatrilovens § 20)

Efter psykiatrilovens § 20, stk. 2, fastsætter sundhedsministeren nærmere regler om tvangsprotokoller samt om registrering og indberetning af tvang til sygehusmyndigheden og Sundhedsstyrelsen. Sådan